

Arrest

nr. 178 490 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VAN GENECHTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 juli 2016 onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. Op 27 juli 2016 besliste de raadkamer bij de correctionele rechtbank te Antwerpen dat verzoeker kon worden vrijgesteld mits het betalen van een borgsom. Verzoeker voldeed aan deze vereiste.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 juli 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 27 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de heer:
naam: [M.A.A.N.]
voornaam: [E.]
[...]
nationaliteit: Egypte*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,

Betrokkene is sinds 22.07.2016 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument. Hij heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Er bestaat dus een risico op onderduiken.

Het is daarom dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toeg[e]kend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, eerste lid, 2° en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat art. 74/11, §1 als volgt luidt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".

Dat uit de letter van de wet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft.

[...]

Dat uit de motivering geenszins blijkt dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker is onschuldig tot het tegendeel bewezen wordt. De raadkamer heeft verzoeker vrijgelaten onder de voorwaarde van het betalen van een borgsom, wat gebeurde. De voorzitter in raadkamer heeft bijgevolg geoordeeld dat verzoeker geen gevaar is voor de openbare orde. (stuk 4)

Verzoeker werd niet veroordeeld voor drugsgerelateerde feiten. Het is niet aan de dienst vreemdelingenzaken om het proces van verzoeker op voorhand te maken en zonder enige kennis van de feiten te oordelen. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevond.

Bovendien is er i.c. ook sprake van een schending van art. 6.2. EVRM, het vermoeden van onschuld. De onschuld van verzoeker werd i.c. in twijfel getrokken.

Voorts heeft verzoeker wel degelijk de juiste documenten. Verzoeker beschikt over een geldig visum (geldig tot 27/07/2018) én een geldig paspoort (geldig tot 12/10/2022). (cfr art. 2, 2° van de Vw) Hij beschikt eveneens over een vast adres én over vast werk. Op het ogenblik van zijn verblijf in België had hij eveneens een vaste verblijfplaats, i.c. de camping van Tomorrowland voor dewelke hij tickets geboekt had. (stuk 2-3-6-9)

Verzoeker was niet illegaal in het land, doch was een geïdentificeerde vreemdeling cfr. Art. 1,14° van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dienst vreemdelingenzaken hieromtrent werd geïnformeerd hebben zij echter geen gevolg gegeven aan deze vraag tot intrekking. Hun standpunt bleef gehandhaafd.

De motivering van de dienst vreemdelingenzake is bijgevolg niet alleen niet afdoende maar zelfs foutief en geenszins gebaseerd op de juiste feitelijke gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat art. 74/11, §2, tweede alinea bepaalt voorts dat "de minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen".

Dat 'professionele redenen' een humanitaire reden vormen in de zin van art. 74/11, §2 Vw.

Dat verzoeker als internationaal makelaar (voordien vanuit Cairo en vanaf 15/08/16 vanuit Dubai) tewerkgesteld is en om die reden regelmatig dient te reizen in Europa. (stuk 6)

Dat het niet kunnen uitoefenen van zijn functie zijn privéleven in het gedrang brengt wat een schending met zich meebrengt van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu een discretionaire bevoegdheid; zij kan ook beslissen om géén inreisverbod op te leggen. Door eenvoudigweg te kiezen voor het opleggen van een inreisverbod maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.

Dat zij daarmee art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen.

Dat de materiële motiveringsplicht derhalve is geschonden.

Dat dit gebrek in motivering voorts een schending is van beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Verzoeker werd evenmin gehoord, wat een schending uitmaakt van de hoorplicht.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel"

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden er geen sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22.[...])

Verzoeker betwist niet dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd opgesloten in de gevangenis wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hieruit kan wel degelijk het gevaar voor de openbare orde worden afgeleid. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou hij een vast adres hebben nu hij zich zou hebben bevonden op de camping van Tomorrowland. Bovendien bleek verzoeker niet gekend bij de Belgische autoriteiten tot hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

[...]

De motieven op grond waarvan in casu geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar, namelijk omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, zijn op eenvoudige wijze te lezen in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat het visum van verzoeker ondertussen vernietigd werd omwille van redenen van openbare orde. Verzoeker bezit derhalve geen geldige reisdocumenten. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Het staat verzoeker vrij om de elementen die hij thans aanhaalt namelijk het gegeven dat hij makelaar zou zijn en vaak door Europa moet reizen, in te roepen en een aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod. Die elementen zijn echter niet van die aard afbreuk te doen aan de vaststelling van de schending van de openbare orde, determinerend motief in casu.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Het vaag en algemeen betoog van verzoeker laat geenszins toe te besluiten dat hij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. De verwijzing naar artikel 8 EVRM, zonder in concreto uiteen te zetten waaruit zijn gezinsleven in België dan wel zou bestaan en het feit dat hij makelaar zou zijn, hebben geen enkele invloed op de vastgestelde schending van de openbare orde.”

2.3. De Raad merkt op dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – in casu verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

In casu blijkt niet dat verweerder verzoeker heeft gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verweerder houdt evenwel voor dat niet blijkt dat verzoeker diende te worden gehoord nu hij geenszins aantoont dat hij enig relevant gegeven had kunnen aanbrengen dat de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker terecht aangeeft dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Verzoeker zet daarnaast uiteen dat verweerder weliswaar verwijst naar het feit dat hij onder bevel tot aanhouding was geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, maar verweerder geen kennis had van de specifieke feiten die hem ten laste werden gelegd. Verzoeker betwist ook dat hij geen gekend verblijfsadres in België had en dat hij op onwettige wijze in het Rijk verbleef. Voorts wijst hij erop dat verweerder, gelet op artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, zich ook had kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod en dat dit in casu ook aangewezen was, rekening houdende met de zware impact die een inreisverbod heeft op zijn professionele activiteiten. Hij brengt hierbij een stuk aan om aan te tonen dat hij als internationaal makelaar actief is.

In de bestreden beslissing, die op 27 juli 2016 werd genomen, kan worden gelezen dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onder meer aangaf in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker *“niet [heeft] getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven”*. Uit het aan Raad voorgelegde administratief blijkt dat verweerder een dag later, na tussenkomen van verzoekers raadvrouw, vaststelde dat verzoeker wel over een paspoort met visum beschikte en dus niet onwettig in het Rijk verbleef. De bestreden beslissing werd derhalve, ten dele, gebaseerd op incorrecte feiten. Het gegeven dat verweerder op 28 juli 2016 en dus a posteriori, na te hebben vastgesteld dat de motivering niet deugdelijk was, het aan verzoeker toegekende visum introk doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerder schijnbaar een groot gewicht heeft toegekend aan de vaststelling dat verzoeker onder bevel tot aanhouding werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, maar niet over inlichtingen beschikte om te beoordelen welke precieze feiten verzoeker werden ten laste gelegd en hij de precieze impact die deze feiten zouden kunnen hebben op de openbare orde dus niet kon bepalen. Verzoeker stelt op correcte gronden dat indien verweerder de bestreden beslissing zorgvuldig had voorbereid en hem de kans had gegeven om zijn situatie toe te lichten hij had kunnen voorkomen dat werd uitgegaan van veronderstellingen omtrent zijn verblijfstoestand die achteraf foutief bleken en dat hij nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken die ertoe hadden kunnen leiden dat verweerder eventueel zou hebben afgezien van het nemen van de bestreden beslissing. Verder kan verweerder ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verzoekers professionele activiteiten niet relevant zijn en het volstaat vast te stellen dat er een schending is van de openbare orde. Er kan namelijk niet zonder meer worden gesteld dat de mogelijke vaststelling dat een inreisverbod een ernstige weerslag heeft op de mogelijkheden voor de betrokken vreemdeling om zijn beroepsactiviteiten uit te oefenen geen gegeven is dat dient te worden betrokken bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod waartoe wordt beslist. Verweerder kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat hij de hoorplicht naast zich neer kan leggen aangezien verzoeker nog steeds de kans heeft om achteraf de opschorting of de opheffing van een maatregel te vragen. Wanneer verweerder

een eenzijdige bestuurlijke beslissing neemt dan dient hij deze beslissing terdege voor te bereiden en kan hij zijn verantwoordelijkheden niet afwentelen op vreemdeling aan wie deze beslissing is gericht en aangeven dat deze zelf bepaalde handelingen dient te stellen om tekortkomingen van het bestuur te ondervangen. Verweerder lijkt daarenboven uit het oog te verliezen dat, overeenkomstig artikel 74/12, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die onderworpen is aan een inreisverbod pas op het ogenblik dat twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken de opschorting of de opheffing van een inreisverbod kan vragen om professionele of studieredenen.

Verzoeker toont een schending van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK